

[Statsministeren.]

Det vil sige, at ca. $\frac{2}{3}$ af den danske Befolkning er direkte kriseramt, kriseramt paa en saadan Maade, at det for mange, mange Tusinder af den danske Befolkning er umuligt at undgaa Nød og Savn.

Det er under disse Omstændigheder klart, at de Midler, der hidtil har været anvendt, kun i meget beskedent Omfang har kunnet afbøde de Vanskeligheder og Ulykker, som Krisen har ført med sig. Og hertil kommer nu den alvorlige Lockout-Situation, som fremkaldtes ved en Masseopsigelse af hidtil bestaaende Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, en Opsigelse, der efterfulgtes af Bebudelse af en Lockout, som det har vist sig, at de sædvanlige Fremgangsmaader med Fremsættelse af Mæglingsforslag fra Forligsmanden ikke formaaede at afværge, idet Forligsmanden i sin Erklæring af 27. Januar gjorde gældende, at de Undersøgelser, han havde iværksat, viste, at Parterne befandt sig saa langt fra hinanden, at der ikke med Udsigt til noget Resultat kunde fremsættes Mæglingsforslag, saaledes som det er Skik, og saaledes som det hidtil er foregaaet i Henhold til den gældende Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder.

I denne Situation maatte det ganske naturligt paahvile Regeringen at overveje, om der var nogen Mulighed for at undgaa den Forværring af den danske Befolknings hele Stilling, som en kort eller langvarig Arbejdsstandsning uvægerlig maatte medføre. Derfor fremsattes det Lovforslag, der foreligger her, om Forlængelse af Overenskomsterne mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og som i Hovedsagen angaar de mellem Arbejderorganisationer og Arbejdsgiverorganisationer eller med Enkeltvirksomheder afsluttede Overenskomster, der altsaa var opsagt til Ophør ved en Opsigelse, der underbyggedes med den nævnte Lockoutvarsling.

Ved Lovforslaget foreslaas det at forlænge de bestaaende Overenskomster og at forbyde Arbejdsstandsninger i den Tid, Loven varer, eller nærmere bestemt i Tiden indtil 1. Februar 1934. Og da der under de Forhandlinger, der er gaaet forud, har været fremsat stadig tilbagevendende Beklagelser over, at vi ikke havde fastere og sikrere Regler for Behandlingen af Arbejdsstridigheder, har vi samtidig imødekommet Ønsket om at søge tilvejebragt nye og bedre Regler ved Lovforslagets § 3, ifølge hvilken der under Statsministerens Ledelse skal nedsættes et Udvalg, hvori Socialmi-

nisteren, Formanden for Den faste Voldgiftsret, Repræsentanter for Rigsdagen, for Arbejdsgivere og Arbejdere samt for Forligsinstitutionen skal have Sæde. Dette Udvalg skal undersøge de eksisterende Forhold og foretage en Gennemgang af de bestaaende Love og Regler for Bilæggelse af Arbejdsstridigheder, idet Formaalet skulde være efter denne Undersøgelse at planlægge og eventuelt at enes om Lovbestemmelser, der i Fremtiden kunde sikre Samfundets Interesser bedre, end det synes at være sket hidtil, naar Konflikter er opstaaet og har nødvendiggjort Indgreb fra Forligsmandens Side.

Der har i det forløbne Aar igennem længere Tid været forsøgt et Arbejde i den her omhandlede Retning ved Parternes egen Forhandling. Det lykkedes imidlertid ikke at naa til noget Resultat, og da det utvivlsomt vilde være ønskeligt, om der kunde skabes fastere Regler for Afgørelsen af Stridigheder og særlig for Afgørelsen af foreliggende Forslag til Bilæggelse af varslede Konflikter, foreslaas det altsaa nu, at man paa anden Maade fortsætter de paabegyndte Overvejelser, idet denne Opgave skulde tages op af det her nævnte Udvalg, som ifølge § 3 skal nedsættes, naar Loven er vedtaget.

Til Begrundelse af dette Lovforslag skal jeg, udover hvad jeg har sagt om den almindelige Situation i Danmark, fremhæve, at det maatte forekomme yderst betænkeligt at se en saadan Arbejdsstandsning udbrude netop i en Tid, i hvilken man paa Grund af den kolossale Arbejdsløshed er optaget af Bestræbelser for at finde Udveje, hvorved Erhvervslivet og Arbejderne kan finde øget Beskæftigelse. Der har jo længe været planlagt en offentlig Indsats imod Krisen; det synes derfor naturligt, at en saadan Indsats og Virkningen af de Foranstaltninger, som kan tænkes iværksat, afventes, hvilket sker ved Vedtagelsen af det her omhandlede Lovforslag. Thi det er klart, at selv om det lykkes at gennemføre og i Praksis at udføre visse Foranstaltninger, som har til Opgave at forøge Beskæftigelsen, kan en saadan Forøgelse ikke ventes at indtræde øjeblikkelig, det vil tage nogen Tid, selv efter at saadanne Planer er iværksat, og derfor er det naturligt at søge Arbejdsro tilvejebragt, saaledes at de Virkemidler, Lovgivningsmagten eventuelt maatte beslutte sig til at anvende, ogsaa kan komme til at øve den Indflydelse paa Samfundsforholdene, som er Formaalet med dem.

Det maa endvidere erkendes, at den